

יהודים הווים עד

(... ופניו כמראה ברק. דניאל י' ו')

סומא באחת מעיניו בלבד
עדותו כשירה;
כל עוד שיהודי אינו משקר
עדותו אינה פסולה:
ריח היהודים ריח העד

את הפרקים ואת הקולות ראו
ואת גבה הארבות, הארבות, הארבות
ואת העשן השחור
וחכו ומחכים לפרקים
אשר ישפיהו.
כבר שבו הקולות —
בכפר ציון, בעיר סואץ
ומפיה של נערה כתומה
פאשר נשאה אחיה
מבית ספר במעלות

דין, תדרשהו, תחקרהו, תבדקהו
עדותו נאמנה.
שמה ואשימך, תלטפהו
תנחמו, תנחמו
ותראה לו את הפרקים.
את אביו העלה קרבן
על קרונות ארפים
ואת בנו שלח להמוג בתבות
משרינות, משרינות
והוא ראה את רום הארבות

את האבן חרת באצבעך
ולאפי רגבים מתפוררים שברה עבדך
ולפז עווננו נתוספו
שם, בקר ההרים השוממים.
את הלב נפחת ברוחך
הוא לא יכל לך ונשבר
שברי לב אשר יתוספו לדשן העצמות
ממנו מגדלים פרחים
באצות צפוניות ונכריות

עין ראתה מה נתן לראות, ועוד
אין שמעה מה נתן לשמע, ועוד
אף הריח מה נתן לשאת, ועוד
אל תשאל מה ידיו מששו
אל תשאל

שמענו את הקולות
ונכונים אנו להעיד,
ראינו את הקולות
ונכונים אנו להעיד.
תזמן את בית הדין
ותדרשנו, תחקרנו, תבדקנו
ושמה עדותנו נאמנה,
תראנו את הפרקים
אנו מחכים.

של המדינה, ואז היה נתון לכולם רובים ומספק להם ערכים כדי שיוכלו להרוג את הערכים. וכל זה למה? בגלל הבית שלו. אמא שלו לא מדברת עם אביו הקיצוני ימני מזה חמש עשרה שנה. את זה אני ראיתי כמו עיני. ובארי למד בישיבה ונעשה קיצוני לגמרי. הוא קיבל את הדעות של המורים שלו בישיבה אבל הוא לא גיבש שום דעת משל עצמו. הוא בכלל לא מסוגל להבחין בין טוב ורע, אם אתה שואל אותו, ועכשיו הוא חזר לאמריקה וכאשר היה כאן בביקור הוא נשבע לי שהוא השתנה. אחר-כך אמר לי שכל הבחורות זונות ואף אחת לא מצליחה להבין אותו. איך הוא השתנה אם הוא מסוגל לומר שכל הבחורות זונות. והיה לי מקרה אתו כשהוא היה כאן. הוא אמר שצריך לקחת תת-מקלע ולעלות להר-הבית ולירות בערכים המתקרבים. בגלל זה אני לא יודע איך לכוון את עצמי, לימין או לשמאל. כולם בחורים טובים. הצרה היא שקשה נורא להחליט, וגם אחרי שמחליטים שום דבר לא משתנה.

פגשתי בחורה אחת בדהב, שולה קוראים לה. שכבתי איתה שם פעם או פעמיים וגם פעם אחת בתל-אביב, אבל אחר-כך לא בא לי איתה יחסים נוסח לשכב, היא יותר בשביל הראש. ויום אחד היא מטלפנת, כשבארי היה כאן, ואומרת שהיא תכיר לו חברה שלה ונצא ארבעתנו כמו זוגות. ובארי לא דיבר איתה שום מלה במשך כל הערב. לא היתה בראש שלו, ככה הוא אמר לי, ואני הייתי צריך לשעשע את שתי הבחורות, את שולה וגם את זיווית, השניה, בחורה בת עשרים ושש, מורה לספרות. ובארי, למרות שלא עשה שום דיבור ושום מאמץ, אמר בסוף הערב, בואו נלך לדירה. הלכנו לדירה שלי, והיתה אווירה של אורגיה באוויר, שתינו קצת ועישנו. שולה אמרה שהיא לא אוהבת אורגיות והלכנו לחדר שלי. בארי וזיווית הלכו לחדר השני וכל הזמן שמעתי איך היא אומרת לו אני לא אוהבת את זה, אני לא רוצה. בינתיים דפקתי את שולה בלי הרבה חשק והיא נעלבה. אני נעלבתי מזה שהיא נעלבה. אחר-כך הלכתי להתקלח ובארי קרא לי ואמר לי שאתן לו סיגריה. הבחורה, זיווית, אמרה לי איזה גוף יפה יש לך וכך הלאה. סימנתי לבארי שייצא מהחדר ועד שהוא הבין. אחר-כך נעשיתי אלים. זיווית עוררה בי את כל האלימות, למרות שאני בדרך-כלל בחור רומנטי. שלוש שעות זיינתי אותה בלי לגמור ובא לי להשפיל אותה ואמרתי לה פתחי את הרגליים המורה, ואחר-כך אמרתי לה המורה עכשיו דקלמי לי שיר של ביאליק, המורה, והיא דיקלמה לי מי אני ומה אני כי תקדמני קרן זהב/ ורוח רכת כנף כי תחונן לחיי? ואני סטרתי לה ואמרתי לה שיר של ביאליק, שיר של ביאליק, בת זונה, ככה אמרתי לה, והיא בכתה ואמרה לי אבל זה שיר של ביאליק, של ביאליק.

וככה חלפו הימים ואני פתחתי אז עסק עם חבר שלי, עסק למכירת רהיטים, ובארי רצה לשכנע אותי שאני אצטרף לרב כהנא ואני כמעט התפתיתי, שוב, בגלל שבאופן אישי כל אחד הוא אדם נחמד ואפשר לשוחח אתו, אבל אני סלדתי מכל מיני מעשים שהם תיכננו, ושהם אולי אפילו ביצעו אותם. אני לא יכול לדעת את זה משום שמיד אחרי שבארי חזר לאמריקה, לא נפגשתי עוד אתם, אלא נסעתי לדהב. זאת כבר לא היתה דהב של הימים ההם, הימים שלפני הגיוס שלי, או אפילו כאשר הייתי בצבא וכבר היכרתי את מירי וירדנו יחד. הפעם ירדתי לבד, ירדתי בגלל הכיסופים לעבר, והתאהבתי שם בשבדית, אולאל היה שמה, ואני כתבתי שיר, כאמור, אולאל הישרארי בישראל, וכך הלאה. ואני הסברתי לה את המצב: יש לי חמשת אלפים דולר, כי עכשיו אני עובד עם אבא שלי והוא הוציא אותי גם מהבזן שבתוכו שקעתי בגלל הרהיטים, היהודים המנוולים האלה רימו אותי, נתנו צ'קים בלי כיסוי ואני, כמה שאני חשבתי שאני קשוח בעסקים, נפלתי קורבן. ובאותם חמשת אלפים דולר חשבתי לנסוע אתה לאמריקה ולעשות טיול מחוף לחוף כי אני מייחס חשיבות רבה לטיול הזה, בטיול הזה אני חושב שאני אקבע את גורלי. אבל היא אמרה לי שבשום אופן היא לא יכולה, יש לה בעל בשבדית. אז שאלתי אותה איך היא בגדה בו אתי ככה והיא אמרה מה זאת אומרת איך, אני לא אספר לו שום דבר, מין לא משאיר סימנים.

וזאת היתה ההרגשה הכללית שלי בשבוע האחרון. הייתי חולה, ושמעתי ראדיו אבל לא היה איכפת לי. בפעם הראשונה בחיים שלי שמעתי וקראתי בעתונים על מה שמתרחש כאן וזה לא התקבל כפגיעה אישית. בכלל, אני עכשיו פחות חושב על ערכים. מעניין אם אחרי שאתה רואה במלחמה חבר שלך שנופל מת לידך, אם אתה מתחיל לשנוא אז ערכים יותר מאשר קודם לכן, כאשר הם היו בגדר אויב מופשט, כי הרי אף אחד לא חושב על האויב שלו בדמות הערכים שעובדים במיסעדות תל-אביב וירושלים, למרות שאולי זהו בדיק האויב, ערכים כאלה מהמסעדות של צפון תל-אביב. חשבתי וחשבתי. לחזור למשרד של אבא שלי אני חייב, למרות שאני לא רוצה. ובינתיים יהיה זיון ללילה, ועוד פעם אותו דבר, ופחד ממחלות שפלות, ואני אהיה כמו תקליט. אולי לכל גבר יש שלב כזה. אני הייתי תמיד קשור לאשה אחת, ואחר-כך לאשה השניה, ואני מרגיש שאני מאבד את עצמי בכל הזיונים האלה, מכרסם את עצמי. ואני בן עשרים וארבע. יצאתי היום בפעם הראשונה החוצה, ישבתי על כיסא בים ובא איזה שיכור, שיכור גמור, הרוס במוח, אוהד של הכוח והוא שר כל הזמן הו מאמי בלו, הו מאמי בלו. ואחר-כך חזרתי לדירה והיתה לי הרגשה משונה שאני חייב לדחוס את כל מה שעבר עלי לאיזו מסגרת, ואז ראיתי את המאפרות שבחדר שהיו מלאות בדלים והיו בדלים גם בכוסות ובכל המקומות וזה מה שאני חשבתי על כל העסק הזה ששמו מוטי וסרמן.

(מתוך "החוויה הישראלית")